

A LA TARDOR, NOU DISC DE LA COMPANYIA

Els Fortuny de la Dharma

Després de quasi dos anys de dol i de silenci, la Companyia Elèctrica Dharma torna als escenaris. Ara, incorpora una dona, prepara un disc per a la tardor i connecta altra vegada amb el seu públic, sempre molt jove.

Jordi Penarroja

Pere Gimferrer publicà, ara fa cinc anys, *Fortuny*, una mena de dietari particular, exquisit i decadent, inspirat per la nissaga que s'extingí en els Fortuny de Venècia, fabricants de vestits de seda delicadíssims per a dames molt benestants. Pere Gimferrer és

académico de la lengua a Madrid i el dia que la Dharma actuà no era al polisportiu de Pineda, on uns altres Fortuny, fabricants de melodies amb regust de la terra, reapareixien davant del seu públic, majoritàriament molt jove i d'estament modest.

Des que l'Esteve Fortuny va morir, ara fa prop de dos anys, la Dharma va emmudir. Només sonava quan algú en-

gegava un disc a rodar sota l'agulla. En directe, res.

La Companyia Elèctrica Dharma, la van crear el germans Fortuny i ben aviat trobaren el seu so característic, una música amb arrels diverses però amb característiques que la identifiquen plenament amb la música popular d'aquesta terra. El compositor tenia un nom: Esteve Fortuny. I la seva

desaparició havia de provocar per força una crisi fonda i duradora.

Els germans Fortuny formen un conglomerat vivencialment atípic: s'han criat junts, han compartit el mateix desfici per la música i han treballat junts sempre. Són els Fortuny de la Dharma. L'Elèctrica Dharma és ells.

En la seva reaparició cara al públic, unes dues hores de música, l'Esteve encara hi era: totes les músiques eren seves, fins les que s'estrenaven, com el tema «Si encara fossis aquí», que li dediquen. Aquest estiu seguiran onze actuacions més, disperses i poc anunciades, i per la tardor es gravarà un nou disc amb vuit peces, noves, però la música és de l'Esteve.

És clar que l'Elèctrica Dharma ha funcionat fins ara amb un corrent trifàsic: les composicions de l'Esteve, les lletres

d'en Josep i la marxa d'en Joan. Tots Fortuny, naturalment. La resta de la companyia és la fase neutra, no importa que siguin Fortuny o que no ho siguin, són importants perquè donen cos, però també és veritat que a qualsevol dels membres d'aquesta part de la Dharma és relativament fàcil trobar substitut.

Així, el risc de la Dharma és el futur, la continuïtat i evolució d'un estil que, ara com ara, ha perdut el compositor.

Perquè, de públic, n'hi ha. I molt jove. La Dharma sempre ha tingut un públic molt jove. De fet no sembla que tingui gaire seguidors, sinó que la majoria del seu públic es va renovant en una mostra de la població molt concreta i jove, entre 15 i 25 anys d'edat i molt polititzats. Aquesta darrera notació és recent; quan la Dharma ac-

tuà a l'Aliança del Poble Nou per a la festa major del 76 l'actitud del públic no era aquesta, no era tan radicalment polititzada. Ara la Dharma fabrica el so que agrada als simpatitzants de l'esquerra més nacionalista. I és possible que hi tingui molt a veure les lletres que escriu Josep Fortuny: primitives, esquemàtiques, directes i tenyides de maniqueïsmes, alhora que un pic confuses. Això, junt amb els ritmes de dansa tribal de moltes de les músiques de la Dharma i el carisma dalt de l'escenari de Joan Fortuny, autèntic flautista d'Hamelin, pot explicar la connexió amb aquest públic fidel i inestable perquè els seus joves components evolucionen més i més de pressa que la mateixa Companyia Elèctrica Dharma, ara amb una dona a la formació: als teclats hi ha la Maria. Fortuny, és clar.